

Rapport

h2>Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop de Belastingdienst/Noord en de minister van Financiën met hem hebben gecorrespondeerd in verband met de kostenvergoeding die hij, namens een cliënte, had gevraagd in zijn brief van 29 december 2005.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. Verzoeker is belastingadviseur. Op 8 december 2005 vroeg hij de Belastingdienst langs elektronische weg om de voorlopige teruggaaf 2005, die was toegekend aan een cliënte, te verlagen tot een bedrag van € 3.914. Tegelijk diende hij langs elektronische weg een verzoek voorlopige teruggaaf 2006 in voor een bedrag van € 3.665.

2. In antwoord op het ingediende verzoek 2005 liet de Belastingdienst/Centrale administratie verzoekers cliënte in een brief van 17 december 2005 weten dat het niet meer mogelijk was een elektronisch verzoek te doen over belastingjaar 2004.

3. In december 2005, en met de dagtekening 16 januari 2006, ontving verzoekers cliënte van de Belastingdienst de "voorlopige teruggaaf 2006". De Belastingdienst deelde de cliënte daarin mee dat een bedrag van € 4.414, of het deel daarvan dat overbleef na verrekening, in maandelijkse termijnen zou worden overgemaakt naar haar rekening.

4. In een brief van 29 december 2005 maakte verzoeker bij de Belastingdienst/Noord (verder: de Belastingdienst) bezwaar zowel tegen de afwijzing van het verzoek 2005 als tegen de afwijzing van het verzoek 2006; tevens verzocht hij om toekenning van een kostenvergoeding.

5. Op 6 januari 2006 zond de Belastingdienst verzoeker een ontvangstbevestiging toe. De Belastingdienst deelde verzoeker mee dat zijn brief zou worden behandeld als klacht.

Met de dagtekening 23 januari 2006 stelde de Belastingdienst de voorlopige teruggaaf 2006 van verzoekers cliënte vast op € 4.058.

6. In een brief van 20 november 2006 schreef verzoeker de Belastingdienst dat zijn brief van 29 december 2005 nog niet was beantwoord. Verzoeker vroeg de Belastingdienst ook voor deze brief om een kostenvergoeding. Verzoeker ontving de brief als onbestelbaar retour, omdat het postbusnummer, dat hij had gebruikt, was opgeheven.

7. Bij brief van 23 november 2006 diende verzoeker een formele klacht in bij de Belastingdienst. Ook voor deze klacht vroeg verzoeker de Belastingdienst om een kostenvergoeding.

8. Op 24 november 2006 zond de Belastingdienst verzoeker een ontvangstbevestiging toe inzake zijn klacht. De Belastingdienst gaf daarbij aan ernaar te streven de klacht binnen zes weken af te handelen. Verzoeker vernam van de Belastingdienst vervolgens niets over zijn klacht.

9. In een brief van 18 november 2007 diende verzoeker opnieuw een formele klacht in bij de Belastingdienst. In de klacht, die expliciet was gericht aan de voorzitter van het managementsteam persoonlijk, gaf verzoeker onder meer aan bij de Belastingdienst telefonisch informatie te hebben ingewonnen over de ontvangstbevestiging. En dat hij vervolgens onverhoeds over de klacht was gebeld door een medewerker van de Belastingdienst. Verzoeker gaf in dat verband aan dat hij in het briefhoofd van zijn brieven had vermeld dat hij telefonisch uitsluitend op afspraak te bereiken is. Verzoeker wees er tevens op dat de Belastingdienst nog niet was ingegaan op zijn verzoeken om kostenvergoeding. Ook voor deze klachtbrief vroeg verzoeker om een kostenvergoeding.

10. In een brief van 26 februari 2008 deelde de Belastingdienst verzoeker betreffende het onderwerp "verzoek kostenvergoeding" onder meer het volgende mee:

"Met dagtekening 15 januari 2005 heeft uw cliënt (...) een automatische voorlopige teruggaaf 2005 ontvangen. Van een vermindering op verzoek of een afgewezen verzoek is niet gebleken.

Met dagtekening 16 januari 2006 heeft (verzoekers cliënte, N.o.) een automatische voorlopige teruggaaf 2006 ontvangen. Deze was grosso modo gelijk aan die van 2005 en dat klopt ook want voor die laatste was geen verzoek om herziening gedaan. Met de voorlopige teruggaaf 2006 bent u het niet eens en doet u een verzoek deze aan te passen. Deze aanpassing wordt doorgevoerd en met dagtekening 23 januari 2006 wordt de voorlopige teruggaaf 2006 nader vastgesteld op (...).

De door u vermelde 'bezwaarschriften' zijn niet te traceren. Op grond van wettelijke voorschriften staat tegen een voorlopige teruggaaf geen bezwaar en/of beroep open. Ook tegen een eventuele afwijzing staat geen bezwaar en/of beroep open. Het betreft immers een verzoek om een voorlopige teruggave. De forfaitaire kostenvergoedingsregeling is daarom niet van toepassing.

Gelet op het feit dat de inspecteur naar mijn mening ook overigens niet onrechtmatig heeft gehandeld bestaat ook anderszins geen recht op een schadevergoeding. Wel bied ik u mijn excuses aan voor de lange termijn van behandeling.

Wanneer u het niet eens bent met deze beslissing, kunt u een verzoek tot heroverweging vragen bij het team Juridische Zaken van het Ministerie van Financiën."

11. In een brief van 29 februari 2008 deelde verzoeker de Belastingdienst mee dat hij verbijsterd was door het antwoord dat hij had ontvangen. Verzoeker wees er onder meer

op dat hij bij de Belastingdienst op 8 december 2005 een herzien verzoek 2005 had ingediend. Bij brief van 17 december 2005 had de Belastingdienst hem ten onrechte meegedeeld dat het verzoek 2004 betrof. Daarom was het verzoek volgens verzoeker ook ten onrechte afgewezen.

Verzoeker vroeg ook voor deze brief om een kostenvergoeding.

12. Op 14 oktober 2008 rappelleerde verzoeker de Belastingdienst telefonisch. Tevens zond verzoeker de Belastingdienst per fax een afschrift toe van de brief van 29 februari 2008.

13. Op 25 oktober 2008 diende verzoeker bij het Ministerie van Financiën een klacht in over de gang van zaken bij de Belastingdienst. Verzoeker wees er onder meer op dat de Belastingdienst een schrikbarende onzorgvuldigheid had betracht en de feiten volstrekt had genegeerd. Verzoeker gaf aan dat het hem gepast leek dat het ministerie het hele dossier van de Belastingdienst goed zou bestuderen.

14. In een brief van 6 november 2008 deelde het ministerie van Financiën verzoeker onder meer het volgende mee:

"Verkort weergegeven klaagt u er over dat medewerkers van de Belastingdienst/Noord niet schriftelijk willen bevestigen hetgeen zij aan u hebben verteld in reactie op uw telefoontjes van 14 en 15 oktober 2008. In deze telefoongesprekken is aan u te verstaan gegeven dat waar u om vraagt, ook staat in de brief van 26 februari 2008, kenmerk (...). In deze brief wordt u gewezen op de mogelijkheid van een heroverweging door het Ministerie van Financiën op de negatieve beslissing op uw verzoek van 23 november 2006.

Deze in het bovenstaande verkort weergegeven klacht is kennelijk ongegrond omdat er geen reden is om nogmaals schriftelijk aan u mede te delen datgene wat u al wist, omdat dit in (het slot van) de brief van 26 februari 2008 is opgenomen. Voorts stel ik vast dat de automatische voorlopige aanslagregeling met betrekking tot (verzoekers cliënte; N.o.) de aanleiding van een en ander vormt.

Zij heeft met de dagtekening 15 januari 2005 een automatische voorlopige teruggaaf gehad voor 2005. U stelt daartegen bezwaar te hebben gemaakt en de belastingdienst stelt geen bezwaarschrift te hebben ontvangen. De automatische voorlopige teruggaaf 2006 van uw cliënt is met dagtekening 23 januari 2006 nader vastgesteld naar aanleiding van een verzoek van u.

Om aanspraak te kunnen maken op de forfaitaire kostenvergoedingsregeling moet u bezwaar hebben gemaakt. Uit uw brieven en de reactie van de Belastingdienst maak ik op dat u een verzoek om aanpassing heeft gedaan in het programma VT 2005 en 2006.

Het doen van een dergelijk verzoek staat niet gelijk aan het maken van bezwaar tegen een beschikking. Een bezwaar is namelijk vereist voordat een verzoek om forfaitaire kostenvergoeding in behandeling kan worden genomen.

Ik meen dan ook dat de beslissing van 26 februari 2008, kenmerk (...) van de Belastingdienst/Noord om geen kostenvergoeding toe te kennen juist is."

15. In het verzoekschrift, dat hij vervolgens op 15 januari 2009 aan de Nationale ombudsman richtte, vermeldde verzoeker onder meer het volgende:

"Het is het cumulerend, voortdurend ambtelijk wangedrag waartegen deze klacht zich uiteindelijk richt:

- zowel qua handelen (drogredenen gebruiken, afschuiven)
- als qua nalaten (brieven niet beantwoorden, met feiten geen rekening houden, ja zelfs feiten niet willen kennen).

Vooropgezette ideeën - die a fortiori niet in overeenstemming zijn met de werkelijke werkelijkheid - zijn belangrijker dan op correcte wijze met de feiten omgaan.

Op deze wijze is de integriteit van de organisatie wezenlijk in het geding.

Derhalve moge ik u dringend verzoeken er voor te willen zorgdragen dat:

- a. tenminste de drie bekende schuldigen terecht worden gewezen en ieder voor zich persoonlijk en schriftelijk hun excuses aan zowel cliënte als ondergetekende aanbieden;
- b. de eerder gevraagde vergoedingen ad € 1.610 geheel worden toegekend (...) (eventueel nog te vermeerderen met mogelijke vergoedingen voor dit schrijven en dat aan het Ministerie) en
- c. dit soort wangedrag voortaan van meet af aan wordt voorkomen."

16. Op 26 mei 2009 berichtte de Nationale ombudsman verzoeker, de Belastingdienst en het ministerie dat hij het onderzoek opende. En dat dat onderzoek zich in beginsel richtte op hetgeen in de klachtformulering was vermeld (zie hierboven onder "klacht"). Verder gaf de Nationale ombudsman onder meer het volgende aan over verzoekers klacht:

"Meer in het bijzonder klaagt verzoeker er over dat de Belastingdienst/Noord:

- pas op 26 februari 2008 (afwijzend) heeft gereageerd op het verzoek, en daarbij weliswaar excuses heeft aangeboden voor de lange behandelingsduur, maar niet is ingegaan op zijn grief dat zijn brieven stelselmatig waren genegeerd;

- niet is ingegaan op de verzoeken om kostenvergoeding die hij heeft ingediend in de rappel- en klachtbrieven van 20 en 23 november 2006, 18 december 2007 en 29 februari 2008;
- hem geen kostenvergoeding heeft geboden, ondanks het feit dat pas na zeer lange tijd en na herhaaldelijk aandringen van zijn kant op zijn brieven/verzoeken werd gereageerd;
- niet heeft geantwoord op de brief van 29 februari 2008, waarin hij ernstige kritiek leverde op de gang van zaken, en bij een telefonische informatie zijnerzijds heeft volstaan met een verwijzing naar het Ministerie van Financiën.

Wat betreft het Ministerie van Financiën klaagt verzoeker er meer in het bijzonder over dat het ministerie in de brief van 6 november 2008 niet is ingegaan op het feit dat de Belastingdienst zijn brieven en verzoeken om kostenvergoeding systematisch had genegeerd."

17. Op 8 juli 2009 reageerde de Belastingdienst telefonisch op de klacht van verzoeker. De Belastingdienst liet weten dat er geen aanleiding was om actie te nemen. In de brief van 28 februari 2008 was meegedeeld dat een kostenvergoeding niet aan de orde was. Voor de lange duur van behandeling waren al excuses aangeboden. Verder gaf de Belastingdienst onder meer aan dat een van zijn medewerkers in 2007 had getracht verzoeker telefonisch uitleg te geven. Volgens de Belastingdienst had verzoeker, mede gezien het feit dat hij belastingadviseur is, moeten begrijpen dat een vergoeding niet aan de orde was. Verder was het verzoekers eigen keuze om telkens na bijna een jaar op de kwestie terug te komen. Van de zijde van de Belastingdienst werd tevens nog aangegeven dat een medewerker verzoeker in 2007 telefonisch had benaderd om uitleg te geven en om de kwestie op te lossen, maar dat slechts had geresulteerd in een nieuwe klacht waarin verzoeker aangaf dat hij "onverhoeds was gebeld".

18. In een brief van 21 juli 2009 deelde het Ministerie van Financiën in reactie op de klacht van verzoeker onder meer het volgende mee:

"Ik verwijs u korthedshalve naar de brief van de Belastingdienst/Noord van 26 februari 2008, waarin - terecht - excuses zijn aangeboden voor de lange termijn van de beantwoording van de brieven. Ik ben het er gelet op de tekst en strekking van de brief van 25 oktober 2008 niet mee eens dat het ministerie van Financiën zich nog eens over dit punt had moeten uitlaten. Met de brief van 6 november 2008 is naar mijn mening op een goede wijze een antwoord gegeven op de grief als verwoord in de brief van (verzoeker; N.o.) van 25 oktober 2008. Ik voeg daaraan toe dat met het aanbieden van excuses voor de lange termijn van beantwoording van zijn brieven voldoende aandacht is besteed aan het feit dat brieven van (verzoeker; N.o.) niet (tijdig) werden beantwoord."

19. In brieven van 12 mei 2010 vroeg de Nationale ombudsman de Belastingdienst en het Ministerie van Financiën om opheldering over een passage in de brief van de Belastingdienst van 26 februari 2008 aan verzoeker. Meer in het bijzonder ging het er om dat de Belastingdienst opmerkte dat op grond van wettelijke voorschriften geen bezwaar en/of beroep openstond tegen een voorlopige teruggaaf. In antwoord daarop liet het Ministerie van Financiën bij brief van 12 juli 2010 onder meer het volgende weten:

"Op grond van artikel 13, eerste lid Awr wordt een voorlopige aanslag tot een negatief bedrag die voor of in de loop van het tijdvak wordt vastgesteld, aangeduid als voorlopige teruggaaf.

Op grond van artikel 26, eerste lid Awr is slechts beroep mogelijk tegen:

- a. een belastingaanslag, daaronder begrepen de in artikel 15 voorgeschreven verrekening, of
- b. een voor bezwaar vatbare beschikking.

Op grond van artikel 2, lid 3, letter e AWR wordt onder een belastingaanslag ook begrepen de voorlopige aanslag.

Op het moment dat (verzoeker; N.o.) de brief van 26 februari 2008 werd toegezonden was het dus mogelijk om bezwaar te maken tegen de voorlopige aanslag (en daarmee de weg naar de rechter veilig te stellen). De brief is op dit punt niet juist en de verwijzing daarnaar in de brief van het Ministerie van Financiën van 8 november 2008 evenmin. Ik betreur het dat (verzoeker; N.o.) daardoor onjuist is geïnformeerd. Voor wat betreft de gevraagde kostenvergoeding leidt dat overigens niet tot een ander standpunt.

(Verzoeker; N.o.) heeft namens zijn cliënte op 29 december 2005 bezwaar gemaakt. Met betrekking tot dit bezwaar vraagt hij een proceskostenvergoeding. Het bezwaar richt zich allereerst tegen de brief van 17 december 2005. De brief van 17 december 2005 is noch een aanslag, noch een voor bezwaar vatbare beschikking, zodat zijn bezwaar daartegen niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard. Voor een kostenvergoeding bestaat dan geen aanleiding. Het bezwaar was voorts gericht op de voorlopige teruggaaf 2006, met dagtekening 16 januari 2006. Om voor deze vergoeding in aanmerking te komen is nodig dat het besluit waartegen het bezwaarschrift is gericht na bezwaar wordt herzien wegens een aan de Belastingdienst te wijten onrechtmatigheid (art. 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht). Ten aanzien van bezwaarschriften gericht tegen voorlopige aanslagen, geldt dat de kosten in beginsel niet voor vergoeding in aanmerking komen. Voorlopige aanslagen voldoen niet aan het hiervoor genoemde vergoedingscriterium. Voorlopige aanslagen zijn namelijk gebaseerd op schattingen omdat de grootte van de belastingschuld pas kan worden vastgesteld na afloop van het tijdvak waarover de belasting wordt geheven. Indien een voorlopige aanslag wordt herroepen, na indiening van

een bezwaarschrift, is er in beginsel geen sprake van onrechtmatigheid (Toelichting Wijzigingsbesluit Besluit Proceskosten bestuursrecht onder: Financiële consequenties, Stb. 2002, 113)."

II. Beoordeling

20. Verzoeker heeft in de periode 2005-2008 een briefwisseling gevoerd met de Belastingdienst en vervolgens met het Ministerie van Financiën. De aanleiding daarvan werd mede gevormd door een misverstand. Verzoeker vroeg de Belastingdienst in december 2005 de voorlopige teruggaaf 2005 van een cliënte te wijzigen. Op dat moment was het niet meer mogelijk - en niet meer zinvol - om de voorlopige teruggaaf over dat jaar te wijzigen. In december hoefde immers nog maar één termijn van de maandelijkse betaling te worden uitbetaald, zodat een substantiële verlaging van de teruggave, die over het hele jaar gezien was verleend, niet meer aan de orde was. Daarbij komt dat 2005 al zou zijn afgelopen, en het nieuwe belastingjaar met de bijbehorende voorlopige teruggaaf al zouden zijn ingegaan, vóórdat de wijziging administratief zou zijn doorgevoerd.

Helaas werkte de reactie van de Belastingdienst op het verzoek verdere misverstanden in de hand. De Belastingdienst gaf namelijk aan dat het niet meer mogelijk was om een elektronisch verzoek in te dienen over 2004. Dat had moeten zijn: 2005.

Verzoeker vroeg de Belastingdienst vervolgens per brief - door hemzelf expliciet aangeduid als "bezwaar" - om de voorlopige teruggaves over 2005 en 2006 te wijzigen. En verzoeker vroeg de Belastingdienst daarbij om een zogeheten forfaitaire kostenvergoeding. Verzoeker had daarbij kennelijk uit het oog verloren dat de voorlopige teruggaaf over 2005 op dat moment een voldongen feit was. Wel was een (nadere) voorlopige aanslag voor dat jaar mogelijk. Er volgde daarop een langdurige en moeizame correspondentie met de Belastingdienst.

21. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit brengt onder meer mee dat de Belastingdienst en het Ministerie van Financiën op een volledige en juiste manier antwoord geven op brieven van belastingplichtigen of hun adviseurs. De Belastingdienst heeft dat niet gedaan. In reactie op het elektronische verzoek om wijziging van de voorlopige teruggaaf 2005, deelde Belastingdienst verzoeker mee dat een elektronisch verzoek over 2004 niet meer mogelijk was. Deze reactie was niet adequaat. De Belastingdienst heeft verzoeker daarna tweemaal een ontvangstbevestiging toegezonden inzake een klacht, en beide keren heeft de Belastingdienst vervolgens niets met die klacht gedaan. Dit is uiteraard ook niet correct.

De Belastingdienst vermeldde in de brief van 26 februari 2008, waarin uiteindelijk wel schriftelijk werd ingegaan op hetgeen verzoeker naar voren bracht, onder meer dat geen

bezwaar of beroep openstond tegen een voorlopige teruggaaf. Dat is onjuist. Ingevolge de belastingwetgeving is een voorlopige teruggaaf een reguliere belastingaanslag waartegen bezwaar en beroep openstaat. Verzoekers brief van 29 december 2005 had dan ook behandeld kunnen worden als een officieel bezwaarschrift inzake de voorlopige teruggaaf 2006, die aan zijn cliënte was toegekend. Overigens lag het niet voor de hand dat verzoeker dan in aanmerking zou komen voor een forfaitaire kostenvergoeding. De beschikking, gedateerd 16 januari 2006, inzake de voorlopige teruggaaf 2006, waartegen verzoeker bezwaar maakte, was gebaseerd op gegevens die verzoekers cliënte zelf had verstrekt. Weliswaar had verzoeker op 8 december 2005 een nieuwe aanvraag ingediend, waarbij andere gegevens naar voren werden gebracht, maar die aanvraag was op het moment dat verzoeker bezwaar maakte nog niet door de Belastingdienst verwerkt. Omdat de beschikking van de Belastingdienst berustte op gegevens die verzoekers cliënte zelf had verstrekt, was er geen sprake van een onjuiste beslissing van de Belastingdienst. Alleen ingeval verzoeker een bezwaarschrift had ingediend tegen een onjuiste beslissing van de Belastingdienst, had verzoeker eventueel in aanmerking kunnen komen voor de forfaitaire kostenvergoeding.

In de brief van 26 februari 2008 besteedde de Belastingdienst er verder geen aandacht aan dat verzoeker bij al zijn rappels en klachten telkens opnieuw om een forfaitaire kostenvergoeding had gevraagd. Verzoeker is belastingadviseur en de Belastingdienst mocht veronderstellen dat hij over enige kennis inzake deze materie beschikte. Toch had de Belastingdienst er goed aan gedaan om expliciet in de desbetreffende brief aan te geven dat de forfaitaire kostenvergoeding uitsluitend van toepassing is op bezwaarschriften en niet op klachtbrieven of rappelbrieven. De Belastingdienst heeft ook nagelaten in de brief van 26 februari 2008 in te gaan op verzoekers grief dat zijn brieven stelselmatig waren genegeerd. Dat was niet terecht. Gezien de wijze waarop de correspondentie is verlopen had de Belastingdienst enig begrip kunnen tonen voor deze grief. Verder had de Belastingdienst antwoord moeten geven op de brief van 29 februari 2008, waarin verzoeker kritiek uitte op de gang van zaken. Het was niet voldoende dat verzoeker bij een telefonische informatie zijnerzijds werd verwezen naar het ministerie van Financiën. De wijze waarop de Belastingdienst verzoeker heeft geïnformeerd in de kwestie die hij aan de orde heeft gesteld was, gezien het bovenstaande, niet adequaat. De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

22. Verzoeker wendde zich vervolgens tot het Ministerie van Financiën. Bij brief van 6 november 2008 deelde het ministerie verzoeker mee dat zijn verzoek om een kosten-vergoeding terecht was afgewezen. Het ministerie ging daarbij niet in op de ongelukkige gang van zaken bij de correspondentie tussen verzoeker en de Belastingdienst, en op het feit dat de Belastingdienst daarbij niet helemaal vrijuit was gegaan. In zoverre is het antwoord van het ministerie tekort geschoten en het vereiste van informatie verstrekking ook door het ministerie geschonden. Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

23. Verzoeker kwam niet in aanmerking voor de forfaitaire kostenvergoeding, omdat er geen sprake was een onjuiste beslissing van de Belastingdienst. De Belastingdienst en het Ministerie van Financiën hadden echter kunnen overwegen om verzoeker - los van de regeling inzake de forfaitaire kostenvergoeding - uit coulance een financiële tegemoetkoming te verlenen vanwege de ongelukkig verlopen correspondentie. De Belastingdienst en het ministerie hebben verzoeker geen financiële compensatie geboden. Er is aanleiding om een aanbeveling op te nemen in dit rapport. Aan het ministerie wordt gevraagd om alsnog in overweging te nemen verzoeker uit coulance een gepaste financiële compensatie te aan te bieden, en daarbij aan te sluiten bij de wettelijke regeling ex artikel 7:15 Algemene wet bestuursrecht voor vergoeding van kosten gemaakt in de bezwaarfase.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Noord te Groningen en van het Ministerie van Financiën, is gegrond, vanwege schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft aan de minister van Financiën in overweging om verzoeker uit coulance een gepaste financiële compensatie te geven vanwege de ongelukkig verlopen correspondentie met de Belastingdienst/Noord en het Ministerie van Financiën, en daarbij aan te sluiten bij de wettelijke regeling ex artikel 7:15 Algemene wet bestuursrecht voor vergoeding van kosten gemaakt in de bezwaarfase.

Onderzoek

Op 15 januari 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Noord te Groningen en het Ministerie van Financiën te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Noord en de minister van Financiën verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reacties van verzoeker en het Ministerie van Financiën gaven aanleiding het verslag te wijzigen en aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

- verzoekschrift (met bijlagen) van 14 januari 2009
- op 8 juli 2009 telefonisch verstrekte informatie van de Belastingdienst/Noord
- brief van het Ministerie van Financiën van 21 juli 2009
- brief van het Ministerie van Financiën van 12 juli 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond